

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
Sibiu, strada Cismădiei Nr. 3.

Se prenumără și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.
Manuscripte nu se înapoiază.

Cu 1-a Aprilie v. 1887

se începe

Abonament nou

la

„Tribuna“.

Prețurile abonamentului sunt însemnate în capul foii.

Abonamentele se fac cu multă lesnire atât în Monarchie cât și în România prin mandate postale (*Posta-utalvány — Post-Anweisung.*)

Se recomandă abonarea timpurie pentru regulata expediție a foii.

Domnii abonenți sunt rugați a ne comunica eventual pre lungă localitatea, unde se află, și **posta ultimă**; ear' domnii abonați vechi spre ușurare pot lipi pe mandatul postal **adresa tipărită** dela fâșiile, în cari li s'a trimis țiarul până acuma.

Administrațiunea țiarului „Tribuna“.

Sibiu, 4 Aprilie st. v.

Eară Pilat 'și-a spălat mâinile!

Căci poporul, îndemnat de cărturari și de farisei, nu se mulțumia cu Varnava, făcătorul de rele, ci striga „Să se răstignească!“ — și resonul de stat cerea, să 'i-se ofere poporului spectacolul răstignirii celui nevinovat.

Se vor împlini în curând două mii de ani de atunci, dar' lumea tot cea de odinioară a rămas.

Pre când noi petrecem în post și rugăciuni, ne spovedim, ne cerem iertare unii altora și ne cuminecăm, pentru-ca împăcați între noi și împăcați fiesce-care în el însuși să s'erbăm împreună ziua Învierii, concetățenii nostri maghiari se sfătuiesc la Cluj și încep lupta de rasă, pentru care se pregătesc de doi ani acum.

N'am avut noi pace nici până acum. Veacuri îndelungate, de când trăim ală-

turea cu Maghiarii pe pământul acesta, viața noastră a fost un lung șir de lupte. Și mult am suferit în luptele aceste, mult am asudat, ca o parte din Maghiari să-și poată petrece viața în tihnă și în belșug. De aici înainte luptele se vor înăspri: Maghiarii se vor vîrî printre noi, ca să ne atace chiar la vetrele noastre și să poarte lupta ajutați de întreaga societate maghiară și de întregul aparat al puterii publice.

Vorba e să ni se facă viața — ca Români — nesuferită, încât să nu ne mai rămână decât să părăsim țeara aceasta, ca să deschidem goluri pentru Maghiari, ori să ne lăpădăm de neamul nostru, ca să sporim numărul Maghiarilor.

Maghiarii, care s'au vîrît până acum printre Români, vor fi ajutați și de societatea maghiară, și de autoritățile publice, ba vor mai fi sporiți și cu alții, pentru-ca, astfel sporiți și ajutați, să se ridice deasupra și să spargă armonia socială a Românilor.

Pretutindenea prin orașele și prin satele mai mari se vor aduce meșteșugari maghiari. Li se vor da acestora case, li se va pune la dispozițiune capitalul cuvenit, vor fi protegiați de societatea maghiară și de autoritățile publice, ca să-și exploateze pe Români și să creeze în mijlocul populațiunii române o clasă burgheză maghiară.

Pretutindenea proprietarii maghiari și stabilimentele industriale nu vor mai recurge la brațele Românilor, ci-și vor aduce muncitori maghiari.

Pretutindenea, unde se află printre Români mici colonii maghiare, ele vor fi sporite cu coloniști noi.

Pretutindenea, în sfîrșit, pe domeniile statului ori, unde se va pute, pe moșii particulare, se vor înființa nouă colonii maghiare din Săcui, Maghiari din Bucovina și Ciangăi din Moldova. Colonistii vor primi câte 10—15 jugere de pământ, lemne din pădurile statului, ca să-și zidească case, și vor fi ajutați de

societatea maghiară și de autoritățile publice, ca să se ridice deasupra Românilor, moșnenii pământului.

Ear' alătura cu aceste se urmează pe față și prin ascuns lucrarea pentru demoralizarea și ruina poporațiunii române.

Tăciunele! E aprins tăciunele, — vorba e numai cine are să-și ridice, ca să alerge cu el de-a lungul țerii!

Încă acum doi ani, când s'a constituit „reuniunea maghiară“ din Cluj, din mijlocul fraților noștri pribegiți s'a ridicat un glas de alarmă, pe care atunci nu 'l-a băgat în seamă nimeni afară de Maghiari ei înșiși. Doi ani au trecut și tot nu 'l-a băgat nimeni în seamă. Ani de zile vor mai trece și nimeni în seamă nu-l va băga. Și vina cea mare a acelor oameni pripiți este, că 'i-au socotit pe Români destul de slabi, ca să se sparie de nisce opintiri zadarnice. Românilor nu se teme nici de Maghiari, nici de Săcui, nici de Ciangăi, fie ei veniți din Bucovina, fie aduși din Moldova, nici de ciofigari, precum nu se teme nici de „domni“: de aceea stă pe pace, își caută de treburile lui și-și lasă pe Maghiari să-și facă toate chefurile.

Atunci însă, când meșteșugarul român va simți, că este persecutat de societatea maghiară și de autoritățile publice, ca să nu le poată face concurență meșteșugarilor maghiari, — atunci — meșteșugarul acela va face ca toți oamenii desperați, care nu mai au nimic de pierdut.

Atunci, când palmașii români vor fi peritori de foame și vor vedea, că pe când copii lor flămîndesc, altor oameni li se dau lemne din pădurile statului, li se fac toate lesnirile, ca să-și poată agonisi avere, — atunci — palmașul acela va face ca toți proletarii, care nu mai au nimic de pierdut.

Și Românii toți, când vor vedea, că ei sînt apăsăți de „domni“ și de direghe-

torii, pe când „veniturile“ găsesc cele mai mari înlesniri în lucrarea lor economică și socială, — vor face și ei ca toți oamenii nedreptățiți.

Aici ne duce „acțiunea societății maghiare“, asta o vede, o prevede ori-și-cine; guvernul nostru cu toate aceste spriginesce acțiunea aceasta, eară cercurile hotărîtoare ale monarhiei își spală mâinile, căci resoanele de stat cer, precum se vede, ca Maghiarii să-și facă deocamdată toate chefurile.

Noi clasa cultă română, noi ce să facem, când le vedem toate aceste? Să ne spălăm oare și noi mâinile? — Unde-o ești — să ești!

Nu este nimic mai comod decât a lăsa, ca lucrurile să-și meargă mersul lor. Astăzi însă, când preamărim cu toții pe cel ce s'a jertfit pentru pacea și iubirea dintre oameni, trebuie să ne pîtrundem cu toții, că datorii sîntem a ne jertfi, pentru-ca poporul nostru blînd și muncitor să nu fie împins contra intereselor sale, pe care noi le cunoaștem mai bine ca el.

Timpurile se schimbă și viitorul e al acelora, care știu să rabde, să-și păstreze puterile și să aștepte sosirea timpului făgăduinței. Și sosi-va timpul, când resoanele de stat vor cere, ca să se pună capăt luptei de rasă, pe care fiii nesocotiți ai țerii acesteia au pornit-o în o formă mai aspră ca ori-și-cînd.

Aceasta e mîngăierea, cu care înțrăm în serbarea zilei de Înviere.

Iubileul Archiducelui Albrecht. Alteța Sa Imperială Archiducele Albrecht va serba poimîne, la 18 Aprilie, iubileul de *șese-zeci de ani* ai activității sale militare.

Sînt triste timpurile, la care am ajuns, și o simțire dureroasă ne cuprinde, când din aceste timpuri privim asupra bogatei activități a înărunțitului oștean. Nu s'a împlinit încă anul, de când acest aprig reprezentant al puterii Casei noastre domnitoare a fost atacat cu o nemai pomenită insolență în coloanele organului oficios

Foiața „Tribunei“.

Mincinosul.

Comedie în 3 acte
de Carlo Goldoni.

Actul I.

(Urmare.)

Scena XII.

Un băiat de prăvălie cu o cutie de dantele, și cei doi.

Băiatul. — Aceasta 'mi-se pare că este casa domnului doctor. (Se apropie să bată în ușă.)

Rosaura. — Pe cine cauți, băiete?

Băiatul. — Scusați, cocoană măscă, aceasta este casa domnului Balanzoni?

Rosaura. — În tocmăi: pe cine cauți?

Băiatul. — Am nisce lucruri de predat domnișoarei Rosaura, fiica domnia-lui.

Rosaura. — Eu sînt. Ce lucruri sînt? Cine le trimite?

Băiatul. — Aci sînt patruzeci de coți de blondă. Stăpânul meu 'mi-a spus, că sînt pentru d-ta; dar' nici el, nici eu nu scim cine le-a cumpărat.

Rosaura. — Dacă e așa, du-le îndărăt. Eu nu primesc lucruri, dacă nu știu cine 'mi-le trimite.

Băiatul. — 'Mi-s'a poruncit să le las cu ori-ce chip. Dacă nu voiți să le primiți pe stradă, voi bate, și le voi duce în casă.

Rosaura. — Îți spun, că nu le voi duce de loc.

Băiatul. — Sînt plăcite și costă de ce gabei.

Rosaura. — Dar' cine o trimite?

Băiatul. — Nu știu, pe cîntea mea!

Rosaura. — Prin urmare nu le primesc.

Leliu. — Domnișoară Rosaură, admir delicateta d-tale. Ia dantelele fără șovăire, și de-oare-ce le refuzi, fiindcă nu scii dela cine vin, sînt nevoit să-ți spun, că acele dantele sînt o mică dovadă a stimei mele către d-ta.

Băiatul. — Ați auzit? Le-a cumpărat acest domn.

Arlecchino. — (Se miră.)

Rosaura. — (Cătră Leliu.) D-ta 'mi-le dăruiesci?!

Leliu. — Da, domnișoară, și voiam să am meritul de a o face fără de a o spune, ca să nu fiu rușinat de a vă oferi un lucru așa de nimic.

Băiatul. — Dantelele mai bune, coconiță, cu greu se găsesc.

Leliu. — Așa! eu am un gust distins, știu să-și cheltuesc bine paralele.

Arlecchino. — (Oh ce spînzurătoare!)

Rosaura. — Primesc cu mare mulțumită darurile d-voastre. Credeți-mă, că dantelele d-voastre îmi sînt preste măsură scumpe. Chiar le doriș și voiam să 'mi-le cumpăr, nu însă așa de frumoase. Ia-le Colombino. Măne vei începe să le întocmesci pentru garnitură. (Colombina primesc dela băiat cutia.)

Băiatul. — (Cătră Leliu.) Porunciți altceva?

Leliu. — Nu, poți pleca.

Băiatul. — Dar', domnule, veți ave bună-tatea...

Leliu. — Ne vom revedea.

Băiatul. — (Cătră Rosaura.) Cuconiță, v'am servit exact.

Rosaura. — Așteaptă, îți voi da un bacșiș...

Leliu. — Mă surprinde. Îi voi da eu.

Băiatul. — (Cătră Leliu.) Mii de mulțumiri.

Sînt gata.

Leliu. — Pleacă numai, că ne vom revedea.

Băiatul. — (În sine.) Am înțeles, n'o să-și mai ved în veci. (Pleacă.)

Scena XIII.

Leliu, Rosaura și Arlecchino.

Rosaura. — dacă-mi dați voie, mă întorc în casă.

Leliu. — Nu voiți să-și lăsați onoarea de a vă servi?

Rosaura. — Pentru astă-dată nu. Am eșit mascată, numai spre a vă vedea și a vă vorbi, și spre a auzi dela d-voastre cine este norocoasa, favorisată de predilecțiunile d-voastre.

Acum toată veselă mă reîntorc în casă.

Leliu. — Duceți cu d-voastră inima mea.

Rosaura. — Ce să-și dic surorii mele?

Leliu. — Deocamdată să nu descoperiți тайnele noastre.

Rosaura. — Voiu tăce, pentru-că așa-mi porunciți.

Leliu. — Miresică, iubesc-mă cu bună inimă.

Rosaura. — Mireasă? Mă îndoesc încă.

Leliu. — Cuvintele mele sînt nisce contracte.

Rosaura. — Timpul ne va dovedi. (Între în casă.)

Colombina. — (Acel Arap 'mi-se pare că e cel ce a vorbit astă-noapte cu mine; dar' îmbrăcămintea nu este a lui Don Piccaro. Mă voiu încredința îndată.) (Între în casă.)

Scena XIV.

Leliu și Arlecchino, apoi Colombina.

Arlecchino. — Afurisită să fie, a plecat fără să-și pot vedea fața.

Leliu. — Ce ții despre frumsețea Rosareii?

Nu este un capo-d'operă?

Arlecchino. — Ea este un capo-d'operă de frumseță, și d-ta un capo-d'operă de invențiuni de spirit.

Leliu. — Mă tem, ca ea să nu aibă vre-un amant necunoscut, care aspiră la favorurile ei, și nu îndrăsnesc să se dea pe față.

Arlecchino. — Și d-ta, folosindu-te de privilegiu, îi iai locul.

Leliu. — Aș fi un nebun, dacă nu m'aș folosi de un atât de frumos privilegiu.

Colombina. — (Ese din nou din casă fără mască.)

Arlecchino. — Ei, ei, slujnica se întoarce din casă. A mea, în ce privește mutra, nu se lasă mai pe jos.

Leliu. — Dacă poți, profită; și de reușesci caută, ca ea să ne dea ajutor pre lungă stăpîna-sa.

Arlecchino. — Învăț-mă vre-o minciună.

Leliu. — Natura a dat tuturor acest dar.

Arlecchino. — Coconiță, dacă nu mă înșel d-ta ești cea din noaptea trecută.

Colombina. — Sînt cea de astă-noapte, cea de ieri, și ceea-ce eram acum douăzeci de ani.

Arlecchino. — Bravo, înțelept! Eu sînt acela, care astă-noapte 'ți-am spus acele frumoase vorbe.

Colombina. — Domnul Don Piccaro?

din Budapesta, ear' acum un țiar din Cluj, „Ellenzek“, anunță iubileul cu următoarele cuvinte:

„**Bătrânul vultur iubilează.** Archiducele Albrecht, inspectorul general al armatei austriace, la 25 (sic) ale lunii curente, va serba iubileul de 60 ani al neghiobiilor (balklövseinek) sale militare. Toate curțile vor fi reprezentate la serbare. Bătrânul vultur se va desfăta de strălucitele deputațiuni și își va aduce aminte de toate înfrângerile suferite în timp de șese-deci de ani. Prosit!“

Eară Clujul se află în Ardeal, ba e chiar orașul, care ține să adăpostească, dimpreună cu toate celelalte diregătorii centrale, și comanda corpului de armată din Ardeal.

Archiducele Albrecht e acela dintre membrii Casei domnitoare, care, tocmai fiindcă oștean este în puterea cuvântului și a susținut în toate timpurile mai pre sus de toate puterea Tronului, se bucură de cele mai particulare simpatii ale Românilor, care îl sciu de pe câmpiile de bătaie, unde au sângerat sub comanda lui.

Adâncă e dar' indignațiunea, care cuprinde pe ori-și-ce Român în fața unei asemenea insolente, și fără de veste ni se impune sentimentul, că am ajuns atât de departe, încât chiar aici, în mijlocul ostirii împărătesci, se poate insulta una dintre cele mai strălucite căpetenii ale acestei ostiri, ostirea ea însăși; dar' este un act de curaj, când cineva manifestă sentimentele sale de devotament către cei-ce au luptat și luptă pentru puterea Casei domnitoare.

Revistă politică.

Sibiu, 4 Aprilie st. v.

Ministrul-president ungar, dl Coloman de Tisza a conferit zilele aceste la Viena timp mai îndelungat cu contele Taaffe. Obiectul consultării s-a fi fost cestiunea pactului dintre Austria și Ungaria și în special cestiunea dării pe zăhar. Se dice, că guvernul austriac și-ar fi exprimat dorința urgentă, de a delibera proiectul pentru darea pe zăhar încă în decursul acestei sesiuni. Guvernul ungar e înclinat a satisface acestei dorințe, dar' accentuează totodată, că concesiunile ce le pretinde Austria cu privire la darea pe zăhar, nu se vor putea acorda, dacă nu se va întâmpla totodată și o înțelegere asupra dării pe spirt. În calea unei înțelegeri asupra reformei dării pe zăhar stau însă deocamdată o mulțime de greutăți, și așa e foarte problematic, dacă conferențele între cele două guverne vor avea de prezent rezultatele dorite.

Rusia a renunțat la pasivitatea sa absolută în ceea-ce privește cestiunea bulgară, probabil, spre a împiedea o prolungire a mandatului regentei prin Soberan. Dl de Nelidoff, ambasadorul rusesc din Constantinopol a asigurat adecă pe Poartă, că guvernul lui nu ar face nici o rezistență, la cas că Turcia ar afla un candidat acceptabil pentru tronul bulgar, și a împiedecat prin aceasta expedarea circularei turcesci, prin care puterile sunt

provocate a regula definitiv cestiunea bulgară. Se înțelege, prin aceasta cabinetul din Petersburg nu s'a angajat la nimic și a amân timerat terminarea provisorului.

Într'aceste Bulgarii înșiși s'au mai stâmpărat și se pare, că s'au împăcat cu ideea, de a mai suporta actuala stare, până când îi va milostivi și pe ei Rusia cu un principe pe tronul Bulgariei. Când se va întâmpla aceasta, numai D-zeu o poate ști. La toată întâmplarea însă Bulgarii nu vor pierde nimic sau foarte puțin prin trăgănarea unei rezolvări a cestiunii.

Relativ la „incidentul“ Giers-Katkoff primesce „Pol. Korr.“ o scrisoare din Petersburg, care ilustrează agitațiunea și nesiguritatea generală ce există în Rusia în urma celui incident. Dealtmîntrelea oamenii în Rusia au primit mai în urmă convingerea, că Rusia nu se va arunca nici în brațele Franciei, nici în ale alianței triple și nu-și va lega nici într-o parte libertatea sa de acțiune, ci se va mărgini a întreține relațiuni de prietenie cu puterile ce sunt de o părere cu ea. Dar' ca considerarea ce s'a manifestat față cu Katkoff să nu dea privilegiu la explicații false, dl de Giers va primi pe serbătorile Pascilor o dovadă onorifică a preafinaltei bunăvoințe, care va arăta, că el se bucură de deplina încredere a Țarului și că consonanța vederilor politice ale Țarului și ale ministrului său de externe există încă și mai departe.

După o depeșă ce o primesce din Petersburg „Kölnische Zeitung“, Francia ar fi făcut în Petersburg o propunere pentru încheierea unei alianțe cu Rusia. Această propunere însă n'a fost acceptată din partea Rusiei.

Situația bisericilor ortodoxe în Austro-Ungaria.

Sub acest titlu redigă consilierul aulic cesaro-regesc din Viena Adolf I. Dobrzanski un memorandum pe care l'a predat consilierul intim Constantin K. Pobiedonoszeff la 1 l. c. împăratului Alexandru III din Rusia în actuala lui reședință din Gacina. „Pester Lloyd“ reproduce acest memorandum din cuvânt în cuvânt în ediția de seara dela 13 Aprilie. Eată cuprinsul lui:

Dacă în statele constituționale ortodoxe biserică ortodoxă, care după legile lor trece de biserică a statului, suferă mari înjosiri și în general se slăbește în viața și activitatea ei prin unul sau altul dintre eventualele guverne locale, atunci în această privință ea este expusă unor pericole și mai mari în Austro-Ungaria, unde toate tradițiunile statului sunt legate nu numai de facere de proseli, ci și de stăpânirea bisericii romano-catolice asupra tuturor celorlalte confesiuni. Cu toate că după legile acestui stat toate confesiunile sunt egal îndreptățite, în realitate această egală îndreptățire se violează mereu și mai des în ce privește biserică ortodoxă.

Biserica ortodoxă apare în faptă ca tolerată și astfel e mereu expusă pericolului atacurilor din partea numeroșilor dușmani interni. E adevărat, aceste nu sunt atacuri publice; dar' pentru aceasta se repetă des, sub forma unui ajutor sau binefacere, atacuri secrete și semipublice. Vre-o binefacere externă, eminent materială pentru ortodoci servește spre liniștirea spiritelor agitate ale ortodoxilor ofensați sau drept mijloc de admenire pentru persoane, ce cedează ispitelor rele și promisiunilor. Aici ortodoci numai apăsă se pot în contra atacurilor, și aceasta încă nu totdeauna; în cazul învingerii lor morale însă nu le stă în voe de a exploata aceea, și ei nu pot primi nici măcar pe aceia dintre cei de altă confesiune, care doresc a trece la biserică ortodoxă. Mai ciudat e însă faptul, că, pre lungă libertate confesională, e posibilă trecerea la ori-care confesiune neoprită de legile statului; acelor însă, care vor să treacă la ortodoxie, se fac nemai pomenite pedeci. Într'aceste propaganda latină se bucură de cea mai extinsă libertate, de a ataca și de a exploata cuceririle în avantajul ei. Ea nu lucrează numai în provinciile ocupate de către Austro-Ungaria, în Bosnia și Herțegovina, ci și în alte locuri ale imperiului între populațiunea ortodoxă, între Sârbii și Românii ortodoci din Ungaria, Bucovina, Dalmația etc. între uniții din aceleași ținuturi și mai ales între uniții galițiano-rusesci. În Bosnia și Herțegovina lucrul a ajuns așa de departe, că ze-

losul scutitor al ortodoxiei față cu atacurile propagandei latine, Metropolitul Sava Kosanovitsch, care a luptat neîntrerupt pe calea polemicii teologice-literare în contra propagandei latine și care fu apoi strimtorat în defensivă lui, se adresa pentru ajutor la Patriarhul din Constantinopol, sub a cărui jurisdicțiune bisericească s'a lăsat biserică ortodoxă din Bosnia și Herțegovina în virtutea convenției ce s'a încheiat la anul 1881 cu guvernul austro-ungar. Prin aceasta însă propaganda nu se simți împiedecată și-și continuă opera și mai departe.

Nu e destul cu libertatea extinsă a propagandei latine, de a ataca pe ortodoci din Austro-Ungaria; biserică ortodoxă se mai slăbește și prin certuri interne dintre ortodoci înșiși. Astfel de certuri se continuă deja de vre-o câțiva ani încoace la Sârbii austro-ungari între numeroși reprezentanți poporali și între actualul patriarh și metropolit al Sârbilor din Austro-Ungaria, German Anghelici, care s'a numit de guvern în potrivă drepturilor legale și în potrivă dorințelor poporului sârbesc. Sfinșitul acestor certuri nici nu se poate prevedea, partidele de ceartă însă au adus deja destule tulburări în viața bisericii și a poporului lor, slăbind prin aceste autonomia ierarhiei și dând propagandei latine posibilitatea, de a câștiga noi proseli între ortodoci, sau apoi ei au pregătit în mijlocul acestora un teren comod pentru indiferențismul religios.

Din nefericire, unele neînțelegeri naționale au străbătut și în viața bisericească a populațiunii ortodoxe rusesco-românesce din Bucovina, unde nemulțumirea majorității populațiunii rusesco ortodoxe în contra românirii lor se exploatează deasemenea de către propaganda latină, care lucrează neconștient în favorul bisericii catolice.

În general insufică multe îngrijiri serioase situația bisericilor ortodoxe din Austro-Ungaria, care sunt împărțite în deosebite centre ce nu stau unele cu altele în legătură (biserică ortodoxă-sârbescă, ortodoxă-română, bucovineană-dalmatină și biserică ortodoxă din Bosnia și Herțegovina), și aceasta nu numai cât pentru viitoarea ei prosperare, ci chiar și cât pentru existența ei ca un întreg față cu neobosita propagandă străină, ce se bucură de protectoratul puterii guvernamentale. Aici neajutorarea bisericilor ortodoxe locale apare mult mai serioasă ca în înșeși statele ortodoxe constituționale; cercarea după un ajutor în legăturile interbisericești cu ceealaltă lume ortodoxă se pare aci neasemănat mai puțin potrivită și imposibilă. În anul trecut noul patriarh ecumenic Ioachim IV s'a adresat în această privință cu privilegiul suirii sale pe tronul patriarhal la patriarhul din Carlovei cu iubire și uniune; dar' acest semn extern al uniunii bisericești nu e în stare, de a desrobă dușmănia bănuită și nesațul, care restrânge libertatea vieții și uniunea bisericii ortodoxe din Austro-Ungaria cu o altă biserică ortodoxă.

La sfinșit memorandumul roagă pe împăratul Alexandru III, ca pe cel mai puternic apărător și scutitor al bisericii ortodoxe de pe pământ, a sta întru ajutor strimtoratei bisericii ortodoxe și persecutațiilor credincioși ortodoci din Austro-Ungaria, Bosnia și Herțegovina și a-i senti de latinizare. Împăratul Alexandru III nu numai a primit acest memorandum din mâinile șefului „sfântului Sinod“ cu mult har, ci a și promis celui ce l'a predat, „că va lua în considerare rugarea strimtoratei bisericii greco-orientale din Austro-Ungaria“

Programul național sâsesc.

VI.

Ați după 11 ani putem fără preocupățiune și neîmpedecați de întâia durere, precum sună câte odată imputarea, examina și hotărî, dacă a fost ori nu îndreptățită acea luptă pentru dreptul nostru și în contra legii (12: 1876), care desfințase fundul regiu. Despre îndreptățirea formală putem acum cu drept cuvânt tăce, ea stă mai presus de ori-ce îndoială; justificarea internă nu se pută face într'un mod mai strălucit, ca și în decursul acestor 11 ani. Singurul lucru ce putea atunci să se aducă pentru lege și putea să fie și hotărîtor, a fost: Administrația să se îmbunătățească și în fundul regiu. Ei, dar' dieta fie-ne martor, cum stă cu acest lucru: noua lege despre întreaga administrație, care a intrat în vigoare, discursurile dietale ale celor mai însemnați membri ai reprezentanței țerii și-au pronunțat verdictul; reamintim numai sentința nimicitoare a baronului Sennyei despre „stările asiatică“.

Dar' mai e încă ceva. Sații s'au luptat atunci în contra legii, pentru-că nu voiau să fie victimele arbitragiului. Ceea-ce înseamnă aceasta,

am experiat-o noi destul de bine în acești 11 ani! Așa s'a întâmplat, că noi, care combăteam legea, sîntem ați apărătorii ei. Ei, se petrecea întocmai ca cu toate celelalte legi: în vreme-ce puterea executivă schimbă legea totdeauna prin ordonanța ce îi stă totdeauna la dispoziție, în vreme-ce atunci executarea faptică desconsiderază și cele mai mici remășițe, ce le mai rămăseră din drept Nemaghiarilor, noi apărăm legea și dreptul. Așa stă lucrul cu cestiunea limbei; pretutindene stăm pe terenul legal, pe care organele executive l-au părăsit față cu noi.

Lupta în contra articolului de lege XII din 1876 a fost însă încă dintr'o cauză nu numai îndreptățită, ci chiar necesară. Ea a arătat, că noi ne apărăm în contra unei disolvări în indiviđi singuratici. Articolul de lege 43 din 1868 precum și 42: 1870 ni-a fost dat dreptul la o existență ca o persoană poporală. Acea lege (12: 1876) tîdea a o nimici. Și noi stăteam ear' pe terenul legii. Căci legea despre egala îndreptățire a naționalităților (44: 1868) dice apriat, „că toți cetățenii Ungariei formează în privința politică o națiune, națiunea ungurească indivisibilă și unitară, al cărei membru egal îndreptățit este fiecare cetățean al patriei, aparțină el ori-cărei naționalități!“ — aceasta nu poate și nu e permis să însemne, că acea unitate politică e totodată și una limbistică. În contra acestei contopiri cu unitatea limbistică ne-am apărât și ne vom apăra. Așa trebui să apărăm noi totdeauna și în ani 1875—78 legea despre naționalități, pe care administrația nu o păzia față cu noi!

E cu deservirire incorect a dice, că legea de naționalități și așa mai departe acordă numai drepturi individuale. Nu trebuie lege, spre a permite singuraticului a vorbi în familie, la vatra sa limba ce o voesc. Și Turcul și Rusul, care trăiesc în Ungaria se folosesc de acest drept și nimeni nu poate și nu voesc să-i discute acest drept. Acea lege, fără îndoială, nu vrea să dea Germanului singuratic dreptul la limba maternă numai în casa sa, ci și acolo, unde are să vină în atingere cu organele administrațiunii și ale justiției, scurt cu organele comunității și ale statului. E deci în contra legii a afirma, că tu poți fi German, Slovac, Sârb etc. — în casa ta; decum părăsesci pragul scutitor al aceleia, trebuie să fii Maghiar. Soartea, care ar pute să pregătească naționalităților din Ungaria această concepțiune, e aceea, de care s'au împărțit Grecii în Roma după subjugarea Greciei. Ei erau cei mai căutați învățători, cei mai credincioși funcționari, — dar' erau sclavii Romei.

Aci trebuie să se mai arete din punct de privire al bunăstării statului și asupra unui alt lucru. Desfințarea comunităților mai mici în stat e o nefericire pentru acesta. Omul mic nu va înțelege și nu va iubi nici odată ori numai foarte arare-ori statul în mărimea și în generalitatea sa așa, cum i-se pare lui omenimea în cercurile mai mici, în care se învîrte el. Unde interesele lui private, stima și iubirea sa nu-l leagă de comunitățile mai înguste, ce-l cuprind: de biserică, comună, popor etc., marele întreg înzadar se va adresa la aplecarea lui spre jertfe în timpuri de nevoie; el nu o cunoaște. Aceste cercuri mai mici singure îi deschid o privire liberă asupra îngustului vieții familiare în viața poporului și îi ofer o participare de sine stătătoare la afacerile statului. Acel spirit al comunității în aceste cercuri mici devine numai atunci izvorul patriotismului, și el singur devine baza iubirii de patrie. Judece acum fie-cine, ce păgubire a statului zace într'aceea, de a altera aceste baze. Și aceasta se întâmplă mereu față cu noi.

Și mai grea se făcu lupta prin aceea, că pretutindene, unde ne apărăm, ne întâmpina imputarea dușmăniei față cu statul.

Din contră, o atitudine mai loială ca poporul sâsesc nimeni nu putea să aibă. Fie-ne martor adunarea generală a comitatului Sibiului, în care Francisc Gebbel declară la 25 Septembrie 1876 în numele Sașilor, că trebuie omul să se împace în mod deschis și cinstit cu noul gând, guvernul să privească în inimă curate și să nu se lase a fi condus de neînțelegeri și neîncredere. De aceea adunarea comitatensă și admise ca conclud, în special față cu „nemai obosita și și în foile publice cu nerușinare ridicata denunțațiune, de a ne imputa sentimente și intenții, de care noi stăteam departe“, „că ar fi omineciună fătarnică, dacă am afirma, că aceste legi nouă ar fi umplut cu mulțumire ori chiar cu bucurie majoritatea covârșitoare a membrilor acestui comitet comitatensă.

„Dar“, fie ori-și-care sentimentele și convingerile fiecărui dintre noi asupra dreptului, noi cu toții sîntem departe a lăsa să fie oare-cum influențată cooperarea noastră la noua ordine a lucru-

Arlecchino. — Sluga d-tale.

Colombina. — Scusă-mă, nu pot să cred.

Îmbrăcămîntea ce o porți nu e de cavalier.

Arlecchino. — Sunt cavalier nobil, bogat și mare; și dacă nu mă crești, întreabă pe acest prieten al meu. (Strănută către Leliu.)

Colombina. — Să vă fie de bine!

Arlecchino. — Mulțumim. (Încet către Leliu.) Stăpâne, am strănutat.

Leliu. — (Încet către Arlecchino.) Grăbesce-te și aidem cu mine.)

Arlecchino. — (Încet către Leliu.) Întăresce-te rog, și d-ta invențiunile mele de spirit.

Colombina. — (către Arlecchino.) Din ce țeară ești, domnul meu?

Arlecchino. — Eu sînt din strălucita cetate a Romei. Sînt înrudit cu cei dintăiu cavaleri ai Europei, și am moșile mele în cele patru părți ale lumii. (Strănută tare.)

Colombina. — Dumezeu să vă ajute.

Arlecchino. — Nu te supăra, e din cauza tabacului. (Încet către Leliu.) Nici un ajutor?

Leliu. — (Le dăci prea groase.)

Arlecchino. — (Nici ale d-tale nu sînt mai subțirele.)

Colombina. — Domnul Marchis, care iubesc pe stăpâna mea, i-a dat un dar; dacă d-voastră m'ati prețui, ați face același lucru.

Arlecchino. — Poruncesc. Du-te în tîrg, ia tot ce-ți place, că eu voi plăti; și dispune până la jumătate de milion.

Colombina. — Domnule Don Piccaro, prea de-tot. (Întră în casă.) (Va urma.)

rilor prin acele sentimente și convingeri. Noi stăm înaintea unor fapte, care se petrec în virtutea legilor sancționate la locul prea înalt și aceste fapte ne impun datorința, de a lua drept cinosură pentru lucrarea noastră, fără de a mai privi îndrăg, fără susceptibilități din trecut, singur recerînțele situației ce s'a dat și de a nîsul conform acelor pe terenul legilor statului ce sînt în vigoare, ca administrația să fie în noul comitat pe cît se poate de regulată și folositoare statului și comitatului. De acest spirit, care exclude ori-ce gînd la o opoziție sistematică și nepretinsă de cauză — care ni se impută — a fost condus comitetul comitatens provisor. Acesta și numai acest spirit ne va conduce în lucrările noastre viitoare.

Credem, că cu mai multă francheță nu se poate omul pune pe terenul legal.

Dar' ceru încredere și cea bunăvoință, care a fost ceruto comitetul dela ministru pentru lucrarea sa cinstită, nu se ivi. Astăzi o scim, pentru-ce nu. La aceasta fu de vină nefericitul abus, care premiă desertarea lui Wächter din popor cu postul de fîșpân, care în Sighișoara puse în acest post pe Gavriil Bethlen, un om cu desevirșire incapabil, ear' vre-o câțiva ani mai târziu în Bistrița pe Bánffy, cu puțin mai bun ca cel de mai nainte. Necapabili a înțelege, că ei sînt aici spre a păzi legea, ei au nesocotit-o; noi apărăm dreptul. Așa se prezintă rarul spectacol, că în toate comitatele Sașii, care s'au opus legii celei nouă, trebuiră să devină adversarii aceleia! De câte-ori însă pășirăm înaintea guvernului ori înaintea dietei cu rugarea, de a afla vre-un remediū pentru plîngerile noastre, nici odată n'am fost ascultați.

Prin aceasta și cel mai simplu cap trebuia să înțeleagă necesitatea opoziției noastre; pentru-că cel-ce e atacat, trebuie să se apere.

Din discursul dlui Kogălniceanu

rostit în ședința camerei române la 18/30 Martie în cestiunea consulatelor române de înființat la Brașov și la Cernăuți (textul publicat de „Monitorul oficial“).

Diceți d-voastre că v'a servit (consulatul român din Pesta) și mai adăugați, că ați dobândit cu succes multe lucruri. Ei! ce ați dobândit? Ce a dobândit șeful cabinetului? Ce am dobândit eu? Ce ați dobândit d-voastre? Ați dobândit măcar păzirea cu sfințenie a convențiunii comerciale cu Austro-Ungaria? Nimic. Ați trimis acum patru, cinci funcționari mari români cu inimă, ca să negocieze convențiunea comercială, dar' v'e declar de mai nainte, că nu voiu vota convențiunea până nu se va găsi chipul de a se și executa sincer; căci convențiunea odată votată trebuie să facă onoare fiecare parte contractantă semnăturii sale. (Aplause.)

Acî este cestiunea, căci scim, că vecinii Unguri pun multă persistență în ideile lor, care numai favorabile nu ne sînt. Cu Austria, propriu zisă, mîne ne-am împăca, căci Austria are nevoie de grînele noastre, are nevoie de vitele noastre, și asemenea are nevoie să-și exporteze și ea în țeară la noi produsele industriei ei, și putem să ne înțelegem; dar' cu vecinii Unguri nu este tot așa.

Deunăzi, când v'am citat cuvintele ministrului ungar în privința acestei cestiuni, d-voastre ați zis, că nu sînt acele cuvinte oficiale și că se așteptăm pe aceste. Ei bine, eu am adus textul original și am pus pe un Român din Transilvania de l'a tradus, și n'am găsit nici o frasă mai blîndă decât cele ce cetisem deja în diare, că Ungurii nu voese să introducă vite din România în Ungaria decât cu condițiune, ca să fie tăiate. Tot așa ni se făcea nouă odată, când treceam la Suceava dela Ițcani sau dela Cornul-Luncei ne lua între două sau patru baionete ca pe marfă, și ne ducea până unde voiam să mergem.

Eu fac un serviciu guvernului și nu guvernului, ci țerii mele, când mă arăt așa de aprins în această cestiune. Declar, că n'am nimic în contra guvernului ungar, declar, că ministrul acela merită toată considerațiunea, că apără interesele țerii lui, dar' în același timp noi nu trebuie să nu ne îngrijim de interesele țerii noastre; și de aceea zic, că în cestiunea consulatelor nu este budgetul cauza de nu se pot numi, este că nu le convine vecinilor nostri Unguri să fâlăie drapelul român, un petec de pânză, care să fie în trei colori în acele orașe, unde sînt Români. (Aplause.) Cetiam alaltăieri, că s'au dat în judecată și s'au osândit până la 15 zile de închisoare oameni, cari au purtat cingători cu trei colori.

Austria însă nu face așa și că nu face așa, dovadă este, că cu ocaziunea sîrbării aniversare a lui Ștefan-cel-Mare la Cernăuți, la mănăstirea Putna, unde e mormîntul lui Ștefan au venit o mulțime de oameni cu drapele românesce în mână,

au intrat în sala, care era garnită cu drapelele tuturor provinciilor, au venit oameni tocmai din Viena, au bătut medalii comemorative, au fost acolo proprietari, profesori, preoți, scolari și săteni, și a fost un preot, care a luat cuvîntul, și care între altele a zis: Noi sîntem Români, sîntem uniți prin inima și prin mintea și cugețarea noastră cu țeara liberă a Românilor, și cu toate acestea nimeni nu a fost dat în judecată, nimeni nu a fost osândit sau închis (aplaude), deși erau gendarmi și acolo. De aceea onoare Austriei, onoare Împăratului Austriei, onoare familiei imperiale de Habsburg, pentru-că a permis Românilor să ridice drapelele lor naționale și să rememoreze încă odată Europei, că Bucovina era a României, și că Cernăuți erau capitala Moldovei!

Dar' în Ungaria cine ar cînteza să vorbească numai de o asemenea sîrbare! Îmi aduc aminte, că un ministru ungar îmi zicea odată, cumcă noi Români din România liberă facem propagandă celor de preste Carpați; și eu atunci am protestat și am zis, că nu este nici un singur Român din România, care să fi mers în Transilvania sau în altă provincie, ca să facă propagandă; însă am adaus, că noi Români din România liberă nu putem să auzim cu tăcere toate acele strigăte ale fraților nostri din Transilvania, strigăte, cari trec Carpații până aci la noi, și cari ne aduc la cunoștință suferințele ce sînt nevoiți să îndure frații nostri din persecuțiunile unguresci; căci li se opresce limba, li se închid scoalele, bisericile; preotul, scolarii, profesorul, și în fine tot ce este Român și românesc este persecutat, maltrat.

Eacă ce face pe frații nostri de preste Carpați să țipe, și eacă de ce noi nu putem fi surzi la țipetul lor și pentru-ce protestăm. (Aplause.)

Apoi și în Bucovina sînt Români și noi am avî în Bucovina mai mari drepturi, decât în Transilvania, pentru-că Bucovina este parte din trupul țerii noastre și cu toate acestea, pentru-ce nu protestăm? Nu protestăm, pentru-că vedem, că frații nostri din Bucovina sînt mulțumiți să se odihnească sub scutul înțelept al Habsburgilor, unde au legi drepte, unde au scoalele lor, limba lor, reprezentanții lor, a căror voce românească resună până și în parlamentul imperului austriac, pentru-că nimeni nu le impune o limbă străină. Apoi tot așa e și în Transilvania? De aceea ei se plîng și de aceea Ungurii nu voese să avem consuli acolo, ca să nu vadă fâlăind drapelul nostru tricolor?

Ei bine, trebuie să avem și noi consulul nostru acolo, nu ca să facă propagandă; trebuie și Ungurii să suferă drapelul românesc, precum și noi suferim drapelul austro-ungar fâlăind pretutindeni la noi: egalitate și reciprocitate: au trecut timpii umilirii. (Aplause.) În adevăr, la serbarea dela Berlin Regele nostru a avut pasul asupra tuturor regilor vasali ai imperului german; a avut pasul asupra marilor duci, asupra principilor. Poporul întreg a venit de l'a salutat, bucurându-se, că un Hohenzollern a ridicat la gurile Dunării un regat. (Aplause.)

Ei bine, dacă poporul din Berlin s'a bucurat, că în capul României este un Hohenzollern, să ne bucurăm și noi, care ne doare inima, că sub un Hohenzollern s'a putut dobândi mai mult decât s'a dobândit sub domni vasali, și că atunci, când vom merge în Brașov, în Cernăuți, în Sibiu, în Vîrciorova, să vedem drapelul nostru, pentru care s'au vîrsat atâtea șiroaie de sânge, și să scim, că la umbra lui se pot adăposti Români țerii. (Aplause.)

Procese de despărțire ale Românilor de către Sîrbi.

Timișoara, în săptămîna patimilor 1887.

(Urmare.)

Înverșunarea și mai mare a Sîrbilor pentru reînființarea metropoliei române precum și anomalia cu parochul nostru au dat însă coreligionarilor nostri sîrbi și consistorului din Timișoara, de au oprit pe capelanul Ioan Stenescu de a mai funcționa în biserica noastră sf. Georgiu, și la anul 1865 a oprit și cîntarea românească din biserică cu totul, — înstrăinînd în 2 Ianuarie 1866 chiar și cărțile române din biserică.

Pentru înstrăinarea cărților românesce din biserică s'a făcut arătare criminală, fiind însă, că comunitatea bisericească sîrbă a recunoscut, cumcă cărțile nu sînt furate, ci la hotărîrea comunității s'au delăturat din biserică, din ce motiv procesul criminal în contra persoanelor singuritate s'a sistat cu hotărîrea tribunalului orășenesc dtdo 27 Ianuarie 1866. Pentru reintroducerea noastră în biserică s'a petiționat la magistrat, și la comisarul regesc Br. Ludovic Ambrosy, de unde apoi plînsora noastră s'a transpus sub Nr. 60/866 consistorului sîrbesc din Timișoara cu acea opinie, că cearta dintre Români și

Sîrbi numai așa se poate delătura, dacă consistorul sîrbesc va restitui *status quo*-ul de mai nainte.

Consistorul sîrbesc însă nici până în ziua de astăzi n'a răspuns nimica.

Cînd s'a făcut plînsora la comisarul regesc Baron Ambrosy din Timișoara, totdeodată s'a rugat și ven. Consistor din Arad, ca să întrevină la numitul domn comisar în favoarea noastră. Ce soarte va fi avut recercarea ven. Consistor din Arad dtdo 12 Ianuarie 1866 Nr. 1457/865, nu se poate erua, pentru-că actul întreg al comisarului regesc de sub Nr. 66/866 a perit din arhivul magistratual, numai atîta se scie din comunicatul comisariatului regesc dtdo 20 Ianuarie 1866 adresat sub Nr. 66 și improtocolat la Consistorul din Arad sub Nr. 38, că cauza Fabricenilor s'ar fi subșternut înaltei locuțiunii din Budapesta; — rezoluțiune însă nu am primit nici până în ziua de astăzi.

De aci se vede, cît de mult s'a îngrijit ven. Consistor din Arad de soarta noastră!

Scoși odată din biserică, rămăserăm pe stradă, fără autoritate bisericească până la anul 1884, cînd ven. Consistor din Arad se milostivi spre noi și ear' numai la rugarea noastră ne primi provisor în ierarhia românească fără biserică și fără avere bisericească.

Dar' se ne întoarce ear' la firul istoric.

Pe baza sus-lăudatei rezoluțiuni Români dela comuna mixtă sf. Georgiu au declarat și cerut despărțirea lor de către ierarhia sîrbescă, ear' mîritul Congres național bisericesc român gr.-or. la anul 1868 sub Nr. 222 a ales o comisiune așa numită „delegațiune“, carea în conțelegere cu delegațiunea congresuală sîrbescă a încheiat așa numita „învoiala delegațiunilor congresuale“ din Carloveț din 19 Iulie 1871, prin care s'a satorit o procedură în privința despărțirii comunelor mixte.

Comisiunea sîrbescă exmisă în fața locului pentru încercarea împăcării și de astădată, ca totdeauna, sub diferite pretexte amînă și împedecă încercarea de împăcaciune, până cînd înaltul minister de culte și instrucțiune publică reg. ung. se înțelege de sine, — ear' la plînsorile Fabricenilor și anume la plînsora dtdo 13 Decemvrie 1871 și la cea din 16 Aprilie 1873 făcîndu-i-se milă de suferințele noastre, cu înalta ordinațiune dtdo 12 Maiu 1873 Nr. 12390 demandă consistorului sîrbesc din Timișoara, ca fără întîrziere să înceapă încercarea de împăcaciune.

În urmarea acestei înalte ordinațiuni minișteriale ambele comisuni se întruniră în ședința dtdo 7 Iunie 1873; s'a încercat apoi împăcaciunea, dar' se înțelege de sine, n'a isbutit.

Neisbutind împăcaciunea încercată, cauza noastră conform concludului delegațiunii congresuale române adusă în ședința delegațiunii congresuale din 12 și 13 Iunie 1874 Nr. 14 s'a relegat la proces, pe care ear' delegațiunea română avî să-l poarte.

În restimp de 10 ani, adevă de la 1864—74 am ajuns până acolo, ca să se poată cel mult intența procesul de despărțire.

Într'aceste Români fabriceni n'au stat cu mâinile în sîn, ci îndată-ce se decretă intentarea proceselor, de loc își luară avocat, pe dl Pavel Rotariu dîndu-i totdeodată și anticipațiune de 150 fl. v. a. în scopul, după-cum recunoasee însuși dl Rotariu în reversul seu dtdo 9 August 1874, — de a acoperi speșele ce s'ar recere spre procurarea documentelor necesare în procesul pentru despărțirea finală a Românilor de către Sîrbi din comuna mestecată s. Georgiu din suburbiul Fabric. (Va urma.)

Cronică.

Din cauza sîntelor sîrbători ale Pas-cilor numărul proximal „Tribunei“ va apăre numai Marți seara.

Numiri. Maiestatea Sa a numit de juđi la tribunalul reg. din Arad: pe Iosif Petrovsky, fost sub-juđe la jud. cerc. din Bichiș-Ciaba, și pe Ioan Földes, fost sub-juđe la jud. cerc. din Arad. — Ministerul reg. ung. de agricultură, industrie și comerț a numit pe locuitorul din Cehul-Selagiului Ladislau Z. Kiss de raportor economic pentru cercul Cehului-Selagiului.

Transferări. Maiestatea Sa a transferat, la cererea proprie: pe Ludovic Schmidt, juđe la judecătoria cercuală din Bistrița, la tribunalul reg. de acolo în aceeași calitate, și pe Ștefan Kató, juđe la judecătoria cercuală din Faget, la tribunalul reg. din Lugoj în aceeași calitate.

Sciri militare. Prin înalta hotărîre din 2 Aprilie n. s'a conces, că ofierii de honveđi din statul de concediare, pot să fie transferați în disponibilitate după împlinirea obligamentului lor militar de 12 ani și atunci, cînd nu au devenit neapți pentru serviciu. Cetățeni, cari au servit în armata comună ori la honveđi, și au avut până la eșirea lor din armata comună ori honveđime rangul de ofier, pot fi recomandați pentru a

primi rangul de ofier în disponibilitate cu destinarea pentru serviciul la honveđi ori la gloate.

Demiterea în mare a vasului cu turn „princesa de coroană archiducesa Ștefania“. Lui „Pester Lloyd“ i-se depeșează din Triest dtdo 14 Aprilie n. următoarele: Astăzi într'o frumoasă zi de primăvară a avut loc în prezența înalților oaspeți, a locuitorului, a autorităților militare și civile, a reprezentanței orașului, precum și a unei mulțimi de mii de capete demiterea în mare a vasului cu turn „princesa de coroană și archiducesa Ștefania“. Princesa Maria Theresia de Toscana, soția archiducelui Carol Ștefan a fost întîmpinată de către comandantul marinei, baronul Sterneck. Presidentul „Stabilimento-ului tecnico“, baronul Iosif Morpurgo a adresat principei un discurs de bineventare. După aceea invită baronul Sterneck pe princeasă ca să sîrbărească actul de botez. Archiducesa răspunde: Avînd în vedere însemnătatea sîrbătorii pentru desvoltarea puterii monarhiei, la înalta poruncă botez cu bucurie vasul frumos ce ne stă înainte cu numele „princesa de coroană archiducesa Ștefania“. Apoi apăsînd archiducesa de un tast se deslegă cea din urmă pedecă automată și vasul coborî lin în mare.

Convenția postală între Austro-Ungaria și România. În urma expirării convenției postale între Austro-Ungaria și România, scrisorile recomandate și grupurile adresate din România în Austro-Ungaria sînt taxate de poștele din România după un tarif independent, duplu și triplu. Supuși austro-ungari din România, au adresat pentru acest motiv guvernului austro-ungar rugarea să grăbească reîncheierea expiratei convenții postale, zice „Unirea“.

Ședința publică. Societatea de lectură a tinerimei dela institutul pedagogic-teologic gr.-or. român din Arad va ține în Dumineca Tomii 12/24 Aprilie a. c. o *Ședință publică* în sala cea mare a institutului. Programa: 1. „Cuvînt de deschidere“ rostit de dl profesor Vasile Mangra, ca president-conducător. 2. „Hymnul național“, de E. A. Hübsch, executat de corul instrum. 3. „Bogdan în Polonia“, poezie de D. Bolinteanu, declamată de George Miclău, cl. c. II. 4. „Tradarea Basarabiei“, de St. Vasilian, executată de corul vocal. 5. „Trois Duos“, duet pe 2 violini, de Ch. Dancu op. 60, executat de Nicolae Chicin, cl. c. II și Demetriu Muscan, cl. c. III. 6. „Isvorul bunei-stări materiale este economisarea“, disertațiune de Alexandru Mihuța, cl. c. II. 7. „Romanta“, executată de corul instrum. 8. „Cîntec Sicilian“, de C. Porumbescu, executat de corul vocal. 9. „Garda Serailui“, poezie de V. Alexandri, declamată de Ioachim Turcu cl. c. III. 10. „În pădure“ și „Vîntătorul“, de T. cav. de Flondor, executat de corul vocal. 11. „Mama este cea dîntău și cea mai puternică educatoare a filor sei“, disertațiune de Tr. Văgan, cl. c. III. 12. „Hugenoți“, de Meyerbeer, executat de corul instrumental. 13. „Marșul român“, de I. Vidu, executat de corul vocal. 14. „Rahova-Galop“, de C. M. Cordonian, executat de corul instrumental. Începutul la 7 oare seara. Arad, 28 Martie st. v. 1887. Comitetul arangiator. Oferte maritimioase în favorul bibliotecii societății se primesc cu mulțumită și se vor cuita pe calea publicității.

Studenti din Ungaria la universitatea din Viena. Catalogul de lecțiuni pentru semestrul de vară apărut de curînd ne spune, că universitatea din Viena a fost cercetată în semestrul de iarnă de 1280 universitari aparținători coroanei sf. Ștefan.

Din Bucovina. Consulul rusesc din Cernăuți, dl Kir Dinjan, Român din Basarabia, s'a numit de consul general rusesc la Cadix în Spania, avînd 16 consulat subordonate. D-sa sciu să atragă în timpul scurt, ce-l petrecu în Cernăuți, simpatiile tuturor, și mai ales ale Românilor. După sf. Pasci pleacă la locul destinațiunii sale. — Noul president al țerii, Excelența Sa Felix baron Pino a sosit în Cernăuți.

Din public.)*

Convocare.

Conform invitațiunii clubului central electoral din Sibiu, alegătorii români din cercurile electorale: Dej, Lăpușul-ung., Beclean, Ileanda și Iclod ale comitatului Solnoc-Dobăca se convoacă pe 1 Maiu st. n. la 3 oare după amiază la o conferență, care se va ține aici în Dej cu programul:

a) consultare în cauza electorală;
b) alegerea clubului central și a cluburilor cer-cuale;
c) alegerea bărbaților de încredere la confe-rența generală din Sibiu.

Sperăm și contăm la interesarea inteligenței române.

Dej (Deés), în 14 Aprilie n. 1887.
Gabriel Manu m. p. Dr. Teodor Mihal m. p.
August Munteanu m. p. Gregoriu Ștefiu m. p.

Convocare.

P. T. Domni membri ai „Asociațiunii naționale din Arad pentru cultura poporului român“, sînt poțiti a participa la adunarea generală, ce se va ține la 14/26 Aprilie la 10 oare a. m. în sala „Seminarului diecesan“ din Arad.

Arad, din ședința direcțiunii ținută la 12 Aprilie n. 1887.
Ioan Beleşiu m. p., Dr. Demetriu Horvat m. p.,
director primar. notar.

*) Pentru cele cuprinse în rubrica aceasta redacția nu primesce răspunderea.

Redactor responsabil: Aurel Popa.

Extrase din foaia oficială.

Citațiuni:

— Eredii după Andreiu Gomboș, a căror ubicațiune e necunoscută, se provoacă a se însinua pe 26 Aprilie a. c. la jud. cerc. din Zenta.

— Eredii după Teodor Pap, a căror ubicațiune nu se scie, se provoacă a se înfățișa pe 23 Maiu a. c. la trib. reg. din Zălau.

Concursuri:

— În comunele: Panciova, Alibunar și Perlasa cânt-un post de executor jud. — Concursurile sânt a se adresa până în 15 Maiu a. c. la presid. trib. reg. din Panciova.

— Un post de scriitor la judecătoria cerc. din Vêrșeș. — A se adresa până în 15 Maiu a. c. la presid. trib. reg. din Biserica-albă.

Licitațiuni:

— 2 Maiu a. c. imobilele lui Carol Nagy, de cătră jud. cerc. din Soboslău.

— 27 Aprilie a. c. mobilele lui C. F. Lauterbach, de cătră executorul jud. din Sibiu, la Nr. 42 din „Saggasse“ de aici.

— 29 Iulie a. c. imobilele lui Francisc Macskási de cătră trib. reg. din Cluj.

Economie.

Piața din Sibiu, 15 April. Grâu hectolitru 47—80 chilo fl. 5.50 până fl. 6.30, grâu mestecat 68 până 72 chilo fl. 4.30, până fl. 5.—, secara 68 până 72 chilo fl. 3.60 până fl. 4.—, orș 58 până 64 chilo fl. 4.20 până fl. 4.80, ovės 40 până 45 chilo fl. 2.50 până fl. 2.90, cucuruzul 70 până 74 chilo fl. 4.— până fl. 4.40, mēlaiul 78 până 82 chilo fl. 4.— până fl. 5.—, crumpene 68 până 70 chilo fl. 2.40 până fl. 2.60, semēnță de cânepă 49 până 51 chilo fl. 4.— până fl. 4.50, mazerea 76 până 80 chilo fl. 5.50 până fl. 6.50, lintea 78 până 82 chilo fl. 10.— până fl. 11.—, fasolea 76 până 80 chilo fl. 4.— până fl. 5.—, pāsāt de grān 100 chilo fl. 17.— până fl. 18.—, faină Nr. 3 100 chilo fl. 14.—, Nr. 4 fl. 13.—, Nr. 5 fl. 11.—, slānina 100 chilo fl. 48.— până fl. 52.—, unsoarea de porc fl. 56.— până fl. 58.—, sēu brut fl. 22.— până fl. 24.—, lumini de sēu fl. 36.— până fl. 38.—, lumini turnate de sēu fl. 46.— până fl. 48.—, sāpunul fl. 22.— până fl. 25.—, fēn 100 chilo fl. 1.40 până fl. 1.80, cânepa fl. 32.— până fl. 35.—, lemne de ars uscate m. cub. fl. 2.— până fl. 3.—, spirtul p. 100 L. % 29 până 31 cr., carnea de vită chilo 36 cr., carnea de vițel 26 până 40 cr., carnea de porc 44 până 50 cr., carnea de berbec — până — cr., ouē 10 cu 18 până 20 cr.

Tērgul de rīmători în Steinbruch. În 14 Aprilie n. s'a notat: unguresci bētrāni grei 47.— cr. până 48.— cr. unguresci grei, tineri 50.— cr. până 51.¼ cr., de mijloc 50.— cr. până 51.— cr., ușori 49.— cr. până 50.— cr., marfă țerāneascā, grea 47.— cr. până 48.— cr., de mijloc 48.½ cr. până 49.½ cr., ușoară 48.½ cr. până 49.— cr., romānesci de Bakony, grei — cr. până — cr., transito de mijloc — cr. până — cr., transito ușori — cr. până — cr., transito sērbesci grei 48.— cr. până 48.½ cr., transito de mijloc 48.— cr. până 49.— cr., transito ușori 48.— cr. până 49.— cr., îngrāsați cu ghindă — cr. până — cr. per 4% umpēnție la garā.

Piața cerealelor din Portul Brăila.

Raportor Nicolai V. Perlea, Brăila.

Operațiunile efectuate în 1 și 2 Aprilie 1887.

Vendătorii	Cumpărătorii	felul	hectol.	greut. libre	prețul lei în aur
Suca	G. Mendl	Porumb	1800	59	6.20
Herscovici			2000	61	6.50
Panaitelescu	Chrisovelon	"	2600	62½	6.80
Perlea	Carnavali	"	1300	62½	7.—
Mari	Schiari	Cinqu.	1200	62½	6.95
Emberico	Cohen	Grāu	3700	58½	11.80
Cațica	G. Mendl	"	920	58	11.75
Kirschchen	Peirano	"	1600	61	13.60
Perlea	Nicolopol	Sēcāră	2550	52½	6.10
Eisenstein	Feitler	"	3500	52½	6.—
Cavadia	L. Mendl	Orș	3700	41½	4.—
		"	2400	43½	4.17½
Tetene	G. Mendl	"	3000	40½	3.82½
Mārghiloman	"	"	700	48	5.30
Bach	"	"	4000	47½	4.90
Siberstein	"	"	1300	41	3.90
Soc. Com. Rom. Dreifus	Meiu	"	1000	58	3.70

Agiul 16.20 — 16.30 la %.

Cursul pieței din Sibiu

din 16 Aprilie st. n. 1887.

Hārtie-monetă romānă	Cump.	8.40	vend.	8.45
Lire turcesci	"	11.20	"	11.25
Imperiali	"	10.20	"	10.25
Ruble rusesci	"	1.10	"	1.11

Bursa de București.

Cota oficială dela 11 Aprilie st. n. 1886.

Renta amort. (5%)	Cump.	94	vend.	94 ¾
" Rur. conv. (6%)	"	83.40	"	"
Act. de asig. Dacia-Rom.	"	"	"	"
Banca națională a Romāniei	"	945.	"	955.
Impr. oraș. București	"	85.	"	87.
Act. de asig. Națională	"	198.	"	202.
Credit mob. rom.	"	"	"	"
Scrisuri fonciare urbane (5%)	"	86 ½	"	87 ½
Schimb 3 luni	"	"	"	"
Societ. const.	"	128 60	"	"
Aur	"	17.	"	17.10

Prima fabrică de casse ardeleană

A. G. ÖSZY

recomandă cassele sale

de bani

Cărți

sigure contra focului și a spargerii

anume construite și cari se pot descuia numai de cumpărători instruiți, de diferite forme și mărimi, cu prețuri mai ieftine decât fabricatele de acest soi ale altor fabrici.

Cassele se pot vedē în localul fabricii

Sibiu,

strada Neustift Nr. 9.

Recunoștință publică.

Domnului A. G. Öszy, fabricant de casse în Sibiu.

Cu plăcere îți adevierim prin aceasta, că cassa de documente după, sigură în contra focului și a spargerii provēdută cu nou perfecționat lăcat american de împuns și cu două lăcate chub în privința bunătății materialului și a lucrării precum și a prețului a aflat îndestulare și recunoștință. Aceasta o constatăm prelūngă dorința de a țī-se oferi și pe viitor ocaziune de a obține în acest ram al industriei patriotice asemenea onoare și rezultate favorabile.

Direcțiunea

dela „Boden-Credit-Anstalt“ în Sibiu.

[288] 21

La recercarea fabricantului de casse de aci A. G. Öszy, prin aceasta se adeverece, că cele două casse de documente, duple, sigure în contra focului și a spargerii (înalt de 2-15 metri, în lățime de 1-38 metri) provēdute cu nou perfecționat lăcat american de împuns și cu două lăcate chub, comandate dela susnumitul fabricant și fabricate de el însuși, atât cu privire la bunătatea fabricatului, cât și cu privire la prețul moderat, au aflat cea mai deplină recunoștință.

Subscrisa cassă de păstrare poate recomanda cu toată căldura ori-șī-cui fabricatele de casse din patriă ale dlui A. G. Öszy.

Sibiu, 20 Ianuarie 1885.

Direcțiunea

dela „Hermannstädter allgemeine Sparkasse“.

Afară de atestatele de sus, mai stau spre privire la dispoziție încă alte multe scrisori de recunoștință și laudă.

Cataloage de prețuri, ilustrate, la cerere se trimit gratuit și franco.

Representanță pentru Sighișoara Carol Fischer.

Bursa de Budapesta

din 15 Aprilie st. n. 1887.

Rentă de aur ung. 6%	101.90
" " " 4%	88.30
" " hārtie " 5%	150.—
Imprumutul căilor ferate ung.	150.—
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (1-a emisiune)	98.75
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (2-a emisiune)	127.—
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (3-a emisiune)	116.—
Bonuri rurale ung.	104.—
" " " cu cl. de sortare	104.—
" " " bānățene-timșene	104.—
" " " cu cl. de sortare	104.—
" " " transilvane	104.—
" " " croato-slavone	104.—
Despăgubire pentru dițma ung. de vin	99.—
Imprumut cu premiu ung.	124.50
Losuri pentru regularea Tisei și Seghedin	80.90
Rentă de hārtie austriacă	81.90
" " aur austriacă	113 —
Losuri austr. din 1860	133 75
Acțiunile băncei austro-ungare	875 —
" " de credit ung.	288 25
" " " austr.	283 80
Argintul	102.—
Scrisuri fonciare ale institut. de cred. și ec. „Albina“	5.95
Galbeni împărătesci	10.03
Napoleon-d'ori	62.30
Mārci 100 imp. germane	127.—
Londra 10 Livres sterlingi	126.90

Bursa de Viena

din 15 Aprilie st. n. 1887.

Benta de aur ung. 6%	101.75
" " " 4%	88.30
" " hārtie " 5%	150.—
Imprumutul căilor ferate ung.	150.—
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (1-a emisiune)	98.60
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (2-a emisiune)	127.20
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (3-a emisiune)	115.80
Bonuri rurale ung.	104.50
" " " cu cl. de sortare	104.50
" " " bānățene-timșene	104.50
" " " cu cl. de sortare	104.50
" " " transilvane	104.75
" " " croato-slavone	104.50
Despăgubire pentru dițma ung. de vin	98.75
Imprumut cu premiu ung.	124.50
Losuri pentru regularea Tisei și Seghedin	81.05
Rentă de hārtie austriacă	81.95
" " aur austriacă	113 —
Losuri austr. din 1860	133.60
Acțiunile băncei austro-ungare	876 —
" " de credit ung.	287.75
" " " austr.	283.30
Argintul	102.—
Galbeni împărătesci	5.95
Napoleon-d'ori	10.03
Mārci 100 imp. germane	62.25
Londra 10 Livres sterlingi	126.90

Institut tipografic în Sibiu.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

- Nr. 1. Pădureanca. Novellă de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș. elegant. Un exemplar 40 cr. sau 1 leu nou.
- Nr. 2. Fata Stolerului de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nr. 3. Ce n'a fost și nu va fi. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Nr. 4. Pipēruș Pētru. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 5. Păcală și Tândală. Anecdōtă de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
- Nr. 6. Jucării și jocuri de copii. De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
- Nr. 7. Teiu legānat. Poveste de Gr. Sima al lui Iōn. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 8. Colăcāritul. Obiceiurile țēranilor romāni la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
- Nr. 9. Fiica a nouē mame. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
- Nr. 10. Povestea lui Ignat. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
- Nr. 11. Sfântul Nicolae. De Matilda Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 12. Îndērētnicul. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 13. Blāstēm de mamă. Legendă populară din giurul Nāsēudului. De George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 14. Bunica de Bojena Nēmecovā, tradusă din limba boemă de Prof. Dr. Urban Iarník. Un exemplar 1 fl. sau 3 lei noi.
- Nr. 15. Vlad și Catrina. Poveste de Gr. Sima al lui Iōn. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nr. 16. Din bētrani. Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frēmētări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Iōn. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 17. Pe pāmēntul Turcului de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 18. Căldārușă cu trei picioare. Poveste franțuzească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 19. Cenușotca. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 20. Un pețitor îndērētnic. Novellă de Björnsterne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Nr. 21. Prietinel meu Vēnturā-Țeară. Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 22. Scāpērătoarea. Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Nr. 23. Fata Craiului din cetini. De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Nr. 24. Strigoaica. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
- Nr. 25. Draga mamei. Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Nr. 26. Taina unei vieți. De Björnsterne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
- Nr. 27. Vecinii. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
- Nr. 28. Păcală în satul lui. Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Nr. 29. Sgārcitul. Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
- Nr. 30. Lumea proștilor. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nr. 31. Nusciul-împērāt. Poveste din popor de „Mārgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Nr. 32. Dina-împērāteasă și peana ei aleasă. Poveste din popor de „Mārgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Nr. 33. Fulger. Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nr. 34. Spice de aur. Culese de dascālul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Nr. 35. Un idil în Roșeni. Novellă de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 36. Baba iadului. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 37. Princesa fermecatā. Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Nr. 38. Dina mārgārelelor. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.

O sută de ani. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.

Celor ce cumpēră un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot vēndētorilor, se dā rabatul cuvenit.

DICTIONAR

romān-germān și germān-romān

de

Sab. Pop. Barcianu,

odin. paroch gr.-or. în Rēșinari, asesor consistorial etc.

Revidat și completat

de

Dr. D. P. Barcianu.

Partea I. Romānă-germānă.

704 pagini.

Prețul 2 fl. 50 cr. v. a.

NB. Pentru trimiterea prin post 20 cr. v. a. de exemplar.

Partea II. germānă-romānă, se află sub presă.

Articolul de lege XXI. din anul 1886

Despre jurisdicțiuni,

și articolul de lege XXIII. din anul 1886

Despre procedura disciplinară.

Cu explicațiuni și notițe de orientare.

Prețul 40 cr. v. a.

Nr. 38.506./VI. b.

Ordonanțe ministeriale

pentru

introducerea legii comunale

(Art. XXII. din 1886.)

Prețul 12 cr. v. a.

Articolul de lege XXII.

din anul 1886:

Despre comune.

Cu explicațiuni și notițe de orientare.

Prețul 40 cr. v. a.